

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Nora Roberts
PERFECT HOPE

Copyright © 2012 by Nora Roberts

First published by Berkley in 2012

Translation rights arranged by Writer's House, LLC., New York and Plima
Literary Agency, Belgrade

All Rights Reserved

Translation Copyright © 2025 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05559-7

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

NORA ROBERTS

Savršena nada

Prevela Sanja Bošnjak

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2025.

Za Suzanu, savršenu direktorku hotela

*Napredovati znači menjati se;
biti savršen znači menjati se često.*
Vinston Čerčil

Prvo poglavlje

Uz malo stenjanja i uzdaha, stara zgrada se pripremila za počinak. Pod zvezdanim nebom, kameni zidovi su joj sijali, izdižući se iznad Trga Bunsboro, već više od dva veka. Čak je i raskrsnica sad utihnula, pružajući se pod plaštom senki i svetla. Svi prozori i izlozi na Glavnoj ulici kao da su zadovoljno utonuli u san u blagoj letnjoj noći.

I ona bi trebalo to da uradi, pomislila je Houp. Da se smiri, ispruži. Spava.

Tako bi bilo razumno postupiti, a ona je sebe smatrala razumnom ženom. Ali bila je uznemirena posle dugačkog dana, i – podsetila se – Keroli će doći rano da veselo pripremi doručak.

Direktorka može i duže da odspava.

U svakom slučaju, nije još bila ponoć. Kad je živela i radila u Džordžtaunu, retko kad je uspevala da ovako rano ode na spavanje. Naravno, tad je upravljala *Vikamom*, i ako nije rešavala neke male krize ili zahteve gostiju, uživala je u noćnom životu.

Grad Bunsboro, ušuškan u podnožju planina Blu Ridž u Merilandu, možda je imao bogatu i živopisnu istoriju, i svakako je imao svojih čari – a među njima je računala i obnovljeni hotel kojim je sad upravljala – ali nije bio čuven po noćnom životu.

To se malo promenilo kad je njena prijateljica Ejveri otvorila restoran i pivnicu. I zar ne bi bilo zabavno videti šta je energična Ejveri Maktaviš uradila sa svojim novim poduhvatom odmah pored – i preko puta trga naspram svoje picerije.

Pre nego što se leto završi, Ejveri će žonglirati između dva restorana, razmišljala je Houp.

A ljudi su *nju* nazivali ambicioznom.

Pogledala je po kuhinji – čistoj, blistavoj, toploj i prijatnoj. Već je naseckala voće, proverila zalihe, napunila frižider. Dakle, sve je bilo spremno da Keroli pripremi doručak za goste, trenutno ušuškane u svojim sobama.

Završila je papirologiju, proverila sva vrata i pregledala sudove – ili bilo šta što bi moglo biti van svog mesta. Obaveze završene, rekla je sebi, a ipak nije bila spremna da se povuče u svoj apartman na trećem spratu.

Umesto toga, sipala je sebi veliku čašu vina i poslednji put obišla predvorje, gaseći luster iznad središnjeg stola sa prekrasnim letnjim cvećem.

Prošla je kroz lučni prolaz, još jednom proverila ulazna vrata pre nego što je krenula prema stepenicama. Prstima je ovlaš prelazila preko gvozdеног rukohvata.

Biblioteku je već proverila, ali uradila je to ponovo. Nije preterivala, rekla je sebi. Možda je neki gost ušao da popije irski viski ili uzme neku knjigu. Ali prostorija je bila tiha, mirna, kao i sve ostale.

Osvrnula se. Imala je goste na ovom spratu. Gospodin i gospođa Vargas – Dona i Maks – u braku su dvadeset sedam godina. Noćenje u hotelu, u *Niku i Nori*, poklonila je Doni njihova kći kao rođendanski poklon. Zar to nije bilo divno!

Njeni drugi gosti, na spratu iznad u *Vestliju i Baterkap*, izabrali su hotel za svoju prvu bračnu noć. Želela je da veruje kako će mladenci, Ejpril i Troj, poneti lepe, trajne uspomene sa sobom.

Proverila je vrata terase na drugom nivou, zatim ih je, ne razmišljajući, otključala i zakoračila u noć.

S vinom u ruci, prešla je široki drveni trem i naslonila se na ogradu. Na drugoj strani trga, stan iznad *Veste* je bio mračan – i sad prazan, pošto se Ejveri preselila kod Ovena Montgomerija. Morala je priznati – barem sebi – da joj je nedostajalo da pogleda u tom pravcu i zna da joj je prijateljica tamo, odmah preko puta Glavne ulice.

Ali Ejveri je bila upravo tamo gde je pripadala, zaključila je Houp: sa Ovenom – svojim prvim i, kako se ispostavilo, poslednjim dečkom.

Kako je to divno.

A ona im je pomogla da isplaniraju svadbu – majska mlada, majsko cveće – baš tamo u dvorištu, baš kao što je bila Klerina prethodnog proleća.

Razmišljajući o tome, Houp je pogledala niz ulicu prema knjižari. Klerina *Okreni stranicu* bila je rizična za mladu udovicu s dvoje dece i još jednim detetom na putu. Ali uspela je. Njoj je sve polazilo za rukom. Sad je bila Kler Montgomeri, Beketova žena. I kad ponovo dođe zima, njihova družina će dočekati još jednu bebu.

Čudno, zar ne, da su joj dve prijateljice živele u Bunsborou tako dugo, a ona se preselila tek pre godinu dana – ni toliko. Nova devojka u gradu.

A sad, od njih tri, ona je jedina još bila ovde, u samom srcu grada.

Glupo što su joj nedostajale kad ih je viđala gotovo svakog dana, ali u nemirnim noćima bi poželela, samo malo, da su joj i dalje blizu.

Toliko toga se promenilo, za sve njih, u protekloj godini.

Bila je savršeno zadovoljna u Džordžtaunu: svojim domom, poslom, svakodnevicom. Sa Džonatanom, preljubničkim gadom.

Imala je dobre, čvrste planove; ne brze, ishitrene, već čvrste planove. *Vikam* je bio njeno mesto. Poznavala je njegov ritam, tonove, njegove potrebe. I obavljala je vraški dobar posao za Vikamove, i njihovog lažljivog sina Džonatana.

Nameravala je da se uda za njega. Ne, nije bilo zvanične veridbe, niti pravih obećanja, ali razmatrali su brak i zajedničku budućnost.

Nije bila glupa.

A sve to vreme – ili barem poslednjih nekoliko meseci – koliko su bili zajedno, dok je on delio njen krevet, ili ona njegov, viđao se s nekom drugom. Nekom iz njegovih viših društvenih slojeva, moglo bi se reći, razmišljala je, i dalje ogorčeno. Nekom koja neće raditi deset ili dvanaest sati dnevno – a često i duže – i upravljati otmenim hotelom, već nekom koja će odsedati u njemu, u najlepšem apartmanu, naravno.

Ne, nije bila glupa, ali previše je verovala i ponižavajuće se zaprepastila kad joj je Džonatan saopštio da će, narednog dana, objaviti svoju veridbu s nekom drugom.

Ponižavajuće zaprepašćena, ponovo je pomislila, naročito zato što su tog trenutka ležali goli u njenom krevetu.

Uostalom, i on se zaprepastio kad mu je naredila da se gubi napolje. Iskreno nije razumeo zašto bi se išta među njima promenilo.

Taj trenutak doneo je veliku promenu.

Sad je bila direktorka hotela *Bunsboro* i živela je u gradiću u zapadnom Merilandu, jer je brzo pobešla od jarkih svetala velikog grada.

Nije provodila slobodno vreme planirajući raskošne večernje zabave, ili kupujući po buticima savršene cipele za savršenu haljinu za naredni događaj.

Je li joj nedostajalo sve to? Njen omiljeni butik, omiljeni restoran, velelepne visoke tavanice i cvećem uokvirena terasa njene kuće u gradu? Ili pritisak i uzbuđenje oko pripremanja hotela za posete dostojanstvenika, slavni ličnosti, moćnih poslovnih ljudi?

Ponekad, priznala je. Ali ne tako često kako je očekivala, i ne onoliko koliko je pretpostavljala.

Zato što je bila zadovoljna privatnim životom, imala je izazov u poslovnom, i *Vikam* je bio njeno mesto. Ali nešto je otkrila u proteklih nekoliko meseci. Ovde nije bila samo zadovoljna, već i srećna. Hotel *Bunsboro* ne samo da je bio njeno mesto, bio je *dom*.

Na tome je mogla da zahvali prijateljicama, i braći Montgomeri zajedno s njihovom majkom. Džastin Montgomeri ju je zaposlila odmah. U to vreme, Houp je nije poznavala dovoljno dobro da bi je iznenadila njena brza ponuda. Ali poznavala je sebe, i još se čudila sopstvenom brzom nepromišljenom pristanku.

Brzinom vetra? Pre će biti u treptaju oka, a možda i brže.

Nije zažalila zbog te nagonske odluke, tog poteza.

Novi počeci nisu joj bili u planu, ali umela je da prilagodi planove. Zahvaljujući Montgomerijevima, lepo – i s mnogo truda – renovirani hotel postao joj je dom i posao.

Šetala je tremom, proveravajući viseće biljke, nameštajući – precizno – ugao stolice.

„I volim svaki kvadratni centimetar“, promrmljala je.

Jedna vrata na tremu, na sobi *Elizabet i Darsi*, otvoriše se. Miris orlovih noktiju dolepršao je noćnim vazduhom.

Još neko nema mira, pomislila je Houp. Uostalom, nije znala da li duhovi spavaju. Sumnjala je da bi joj to duh, kog je Beket nazvao Elizabet po sobi koju je najviše volela, rekla kad bi je pitala. Do sada, Lizi se nije udostojila da se obrati svojoj sustanarki.

Houp se na ovo nasmešila i otpila vino.

„Lepa noć. Samo sam razmišljala koliko mi je život sad drugačiji i, sve u svemu, koliko mi je drago zbog toga.“ Govorila je lako, prijateljski. Na kraju krajeva, istraživanje koje su ona i Oven do sada sproveli o njihovoj stalnoj gošći pokazalo je da je Lizi – ili Elajza Ford, kad je bila živa – bila Houpina pretkinja.

Porodični odnosi, po Houpinom mišljenju, treba da budu jednostavni i prijateljski.

„Imamo mladence u *V i B*. Izgledaju nekako srećno, tako sveže i novo. Par u *N i N* su došli da proslave njen pedeset osmi rođendan. Ne deluju novo, ali ipak deluju srećno, i tako su ljubazni i prijatni. Volim što im pružam posebno mesto za boravak, posebno iskustvo. U tome sam dobra.“

Tišina se nastavila, ali Houp je *osećala* njeno prisustvo. Druželjubivo, shvatila je. Neobično druželjubivo. Samo dve žene budne do kasno, gledaju u noć.

„Keroli će doći rano. Ona sutra sprema doručak, pa imam slobodno prepodne. Tako.“ Podigla je čašu. „Malo vina, malo razmišljanja, malo samosažaljevanja dok kružim okolo i shvatam da nemam razloga da se samosažaljevam.“ Uz osmeh, ponovo je otpila. „Dakle, dobra čaša vina. Sad, kad sam sve to postigla, treba da odem u krevet.“

Ipak, zadržala se još malo duže u tihoj letnjoj noći, dok je miris orlovih noktiju lebdeo oko nje.

Kad je Houp ujutru sišla u prizemlje, namirisala je svežu kafu, prženu slaninu – i, ako je nos nije varao, Keroline palačinke s jabukama i cimetom. Čula je lagani razgovor u trpezariji. Dona i Maks su se dogovarali da pronjuškaju gradom pre nego što se odvezu kući.

Pošla je hodnikom i skrenula do kuhinje da vidi treba li Keroli pomoć. Džastinina sestra ošišala je svoju svetloplavu kosu za leto, i ostavila je ljupke šiške preko veselih kestenjastih očiju. Blistale su na Houp čak i dok joj je pretila prstom.

„Šta radiš ovde, mlada damo?“

„Skoro je deset.“

„Ali ti imaš slobodno prepodne.“

„Koje sam provela – do sada – spavajući do osam, radeći jogu i tumarajući po kući.“ Poslužila se šoljom kafe, zatvorila tamnosmeđe oči dok je otpijala gutljaj. „Moja prva kafa danas. Zašto je uvek najbolja?“

„Volela bih da znam. I dalje pokušavam da pređem na čaj. Moja Darla se trudi da živi zdravo i daje sve od sebe da povuče i mene.“ Keroli je govorila o svojoj kćeri s ljubavlju i primesom ogorčenosti. „Zaista mi se sviđa naša mešavina *Titanija i Oberon*. Ali... nije kafa.“

„Ništa nije kao kafa.“

„U pravu si. Jedva čeka da se otvori nova teretana. Kaže, ako se ne upišem na jogu, upisaće me ona i odvući će me tamo.“

„Dopašće ti se joga.“ Houp se nasmejala kad je videla sumnju – i strepnju – na Kerolinom licu. „Stvarno.“

„Hm.“ Keroli je ponovo uzela kuhinjsku krpu i nastavila je sa glancanjem granitne radne ploče. „Vargasovima se dopala soba, i kao i obično, kupatilo ih je – a prvenstveno čarobni toalet – oduševilo. Mladenci još nisu izmiledi.“

„Bila bih razočarana da jesu.“ Houp je prešla rukom kroz kosu. Za razliku od Keroli, isprobavala je da je pusti da izraste iz kratkog oštrog paža koji je nosila poslednje dve godine. Crni sjajni krajevi sad su joj dopirali do vilice, taman toliko da joj smetaju.

„Idem da proverim Donu i Maksa, da vidim žele li nešto.“

„Pusti mene“, ponudila se Houp. „Ionako sam nameravala da im poželim dobro jutro, a mislim da ću otrčati i do knjižare da pozdravim Kler dok još imam slobodno prepodne.“

„Videla sam je sinoć u književnom klubu. Trudnički stomačić joj je presladak. O, imam dosta smese ako mladenci žele još palačinki.“

„Javiću im.“

Ušla je u trpezariju, ćaskala s gostima dok je neprimetno proveravala ima li dovoljno svežeg letnjeg bobičastog voća, kafe, soka.

Čim se sa zadovoljstvom uverila da su joj gosti zadovoljni, krenula je ponovo na sprat da uzme torbu – i naletela je na mladence dok su ulazili sa zadnjeg trema.

„Dobro jutro.“

„Oh, dobro jutro.“ Nevesta je sva blistala od lepo provedenog mlađenačkog jutra. „Soba u kojoj smo je najlepša. Sve mi se sviđa u njoj. Osećam se kao princeza.“

„Po vašoj želji“, rekla je Houp i oboje ih nasmejala.

„Tako ste promišljeno dali imena svakoj sobi i ukrasili ih za zaljubljene parove.“

„Parove sa srećnim krajem“, podsetio ju je Troj, i njegova nevesta mu se zaneseno osmehnula.

„Kao mi. Mnogo vam hvala što ste nam učinili prvu bračnu noć ovako posebnom. Bila je sve što sam želela. Prosto savršena.“

„To nam je posao ovde.“

„Ali... pitali smo se... Znamo da bi trebalo uskoro da se odjavimo...“

„Ako biste želeli kasniju odjavu, mogu to srediti...“, počela je Houp.

„Pa, zapravo...“

„Nadamo se da bismo mogli ostati još jednu noć.“ Troj je obgrlio Ejpril oko ramena, i privukao je bliže. „Zaista nam se sviđa ovde. Trebalo je da se odvezemo do Virdžinije i odaberemo gde ćemo odsesti usput, ali... stvarno nam se sviđa. Uzećemo bilo koju slobodnu sobu, ako imate.“

„Voleli bismo da ostanete, i vaša soba je slobodna večeras.“

„Stvarno?“ Ejpril je skakutala na vrhovima prstiju. „Oh, ovo je i bolje od savršenog. Hvala.“

„Zadovoljstvo je naše. Drago mi je što uživete u boravku.“

Srećni gosti su značili srećne vlasnike hotela, pomislila je Houp dok je jurila na sprat po svoju torbu. Ponovo je strčala u prizemlje, u kancelariju, da izmeni rezervaciju, i s mirisima i glasovima iza sebe, žurno je izašla na zadnji ulaz kroz recepciju.

Zaobišla je zgradu, bacajući poglede preko puta ulice na *Vestu*. Znala je Ejverin i Klerin raspored skoro kao i svoj. Ejveri će se pripremati za otvaranje, a Kler bi trebalo da se vrati sa ranog lekarskog pregleda.

Ultrazvuk. Uz malo sreće, dosad će već saznati nosi li devojčicu, kako se nadala.

Dok je čekala zeleno svetlo na uglu, pogledala je niz Glavnu ulicu. Rajder Montgomeri stajao je ispred zgrade koju je porodična građevinska firma *Montgomeri* trenutno renovirala. Još malo pa gotovo, pomislila je, i grad će uskoro ponovo imati pekaru.

Na sebi je imao farmerice pokidane na levom kolenu i poprskane bojom ili gipsanom smesom ili šta god da je prskalo na gradilištima. Pojas sa alatom visio mu je nisko, kao nekad šerifov pojas za oružje – barem je ona to tako videla. Crna kosa neuredno se kovrdžala ispod bejzbol kape, a sunčane naočare pokrivala su mu zelene oči sa zlatnim tačkicama.

Razgovarao je sa dvojicom iz svoje ekipe, pokazivao nešto gore, mahao prstom, odmahivao glavom, i sve to vreme podbočeno stajao.

Pošto je pročelje zgrade trenutno pokrivao bezlični prvi sloj, pretpostavila je da raspravljaju o završnim bojama.

Jedan radnik se grleno nasmejao, i Rajder je odgovorio blistavim osmehom i sleganjem ramenima.

Sleganje ramena, kao i stav, bili su mu svojstveni, razmišljala je.

Braća Montgomeri bili su privlačna vrsta, ali, po njenom mišljenju, njene dve prijateljice pokupile su ono najbolje. Rajder je bio pomalo mrzovoljan i nedruštven.

I, dobro, seksi – na primitivan, pomalo grub način.

Ni blizu njen tip.

Kad je krenula preko ulice, oglasio se dugačak preterani vučji zvižduk. Pošto je znala da je u pitanju šala, okrenula se prema pekari, zavodljivo se osmehnula – i zatim mahnula Džejku, moleru. On i radnik pored njega su odmahnuli.

Ali ne i Rajder Montgomeri, naravno, pomislila je. On je samo zakao palac za džep i posmatrao je. Nedruštven, pomislila je ponovo. Nije se pomerio čak ni da joj opušteno mahne.

Prihvatila je lagano peckanje u stomaku kao prirodnu reakciju zdrave žene na dugačak pogled ispod obrva tog nabusitog ali ipak seksi muškarca.

Naročito žene koja nije imala ozbiljnog dodira s muškarcem – bože – godinu dana. Malo duže od godinu dana. Ali ko broji!

Njena krivica, njen izbor, pa zašto bi onda razmišljala o tome!

Prešla je na drugu stranu Glavne ulice i skrenula desno prema knjižari baš kad je Kler izašla na lep natkriveni trem.

Mahnula je ponovo kad je Kler na trenutak zastala, s jednom rukom na trudničkom stomaku ispod lepršave letnje haljine. Dugačku plavu kosu vezala je u rep, i stavila sunčane naočari sa plavima okvirom, koje su ublažavale blesak jarkog jutarnjeg sunca.

„Upravo dolazim da vidim kako si“, doviknula je Houp.

Kler je podigla telefon. „A ja sam upravo htela da ti pošaljem poruku.“ Gurnula je telefon ponovo u džep i na trenutak zadržala levu ruku tamo dok je silazila stepenicama na trotoar.

„Pa?“ Houp je proučavala prijateljičino lice. „Je li sve u redu?“

„Jeste. Dobro je. Vratili smo se pre nekoliko trenutaka. Beket...“ Pogledala je preko ramena. „Odvezao se ka zadnjoj strani pekare. Poneo je alat.“

„U redu.“ Blago zabrinuta, Houp je spustila ruku na Klerinu. „Dušo, išla si na ultrazvuk, zar ne?“

„Da.“

„I?“

„Oh. Hajde da prošetamo do *Veste*. Ispričaću i tebi i Ejveri odjednom. Beket će pozvati majku, reći će braći. I ja moram da pozovem roditelje.“

„Beba je dobro?“

„Sasvim.“ Potapšala se po torbici dok je hodala. „Imam slike.“

„Moram da vidim!“

„Pokazivaću ih danima. Nedeljama. Neverovatno je.“

Ejveri je izašla iz restorana, s belom kecljom preko tri-četvrt pantalona i majicom kratkih rukava. Poskakivala je u ljubičastim *croksicama*. Sunce joj je osvetljavalo frizuru škotske ratničke kraljice, a kratki krajevi su joj se presijavali.

„Hoćemo li razmišljati o ružičastoj boji?“

„Otvaraš li sama?“, uzvratila je Kler.

„Da, sama sam. Fren će doći tek za dvadesetak minuta. Jesi li dobro? Je li sve u redu?“

„Sve je potpuno savršeno divno u redu. Ali želim da sednem.“

Dok su joj drugarice razmenjivale poglede iza leđa, Kler je ušla i otišla pravo do šanka gde je sela na barsku stolicu. Uzdahnula je. „Prvi put sam istovremeno trudna i imam tri dečaka kojima je tek počeo letnji raspust. Teško mi je.“

„Malo si bleđa“, primetila je Ejveri.

„Samo sam umorna.“

„Hoćeš li nešto hladno?“

„Čitavim svojim bićem.“

Kad je Ejveri otišla do frižidera, Houp je sela i zaškiljila na Kler. „Odugovlačiš. Ako nije ništa loše...“

„Nije ništa loše, i možda malo odugovlačim. Imam veliku objavu.“ Nasmejala se za sebe, i uzela hladno pivo od đumbira koje joj je Ejveri ponudila.

„Dakle, evo me, sa moje dve najbliže prijateljice, u Ejverinom lepom restoranu koji već miriše na pica sos.“

„Tako je to u piceriji.“ Ejveri je dodala Houp flašu vode. Zatim je prekrstila ruke, i zagledala se Kler u lice. „Devojčica je. Baletske cipe-lice i gumice za kosu!“

Kler je odmahнула glavom. „Izgleda da sam se specijalizovala za dečake. Neka budu bejzbol rukavice i akcione figure.“

„Dečak?“ Houp se nagnula i dodirnula Ejverinu ruku. „Jesi li razočarana?“

„Ni najmanje.“ Otvorila je torbu. „Hoćete li da vidite?“

„Šališ se?“ Ejveri je ispružila ruku, ali Kler je izmakla kovertu van domašaja. „Liči li na tebe? Na Beka? Na ribu? Bez uvrede, meni uvek liče na ribu.“

„Koji?“

„Šta koji?“

„Ima ih dvojica.“

„Dvojica?“ Houp je umalo prosula vodu. „Blizanci? Nosiš blizance?“

„Dvojica?“ Ejveri je ponovila. „Imaš dve ribe?“

„Dva dečaka. Pogledajte moje predivne dečake.“ Kler je izvadila sliku sa ultrazvuka, a zatim je briznula u plač. „Ovo su suze radosnice“, izustila je. „Hormoni, ali dobri. O bože. Pogledajte moje bebe!“

„Preslatki su!“

Kler je obrisala suze i osmehnula se Ejveri. „Ne vidiš ih.“

„Ne, ali preslatki su. Blizanci. To je pet. Izračunala si, zar ne? Imaćeš petoricu dečaka.“

„Izračunali smo, ali mi nije sasvim doprlo do mozga. Nismo očekivali – nismo nikad mislili – možda je trebalo. Krupnija sam nego ikad pre ovako rano. Ali kad nam je doktor rekao... Beket je pobeleo.“

Smejala se uprkos reci suza. „Beo kao krpa. Mislila sam da će se onesvestiti. Onda smo samo zurili jedno u drugo. A onda smo počeli da se smejemo. Smejali smo se kao ljudi. Mislim da smo oboje bili malo hysterični. Petorica. O, blagi bože. *Petorica* dečaka.“

„Bićeš sjajno. Svi vi ćete biti sjajno“, rekla joj je Houp.

„Hoćemo. Znam. Tako sam zapanjena, tako srećna, tako opijena. Ne znam kako je Beket vozio kući. Nisam znala vozimo li se iz Hejgerstauna ili iz Kalifornije. Mislim da sam bila u stanju šoka. Blizanci.“

Spustila je ruke na stomak. „Znate li kako postoje trenuci u životu kad misliš: to je to. Neću nikad biti srećnija ili više uzbuđena. Nikad neću osećati nešto više od ovoga sada. Baš sada. Za mene su to ovi trenuci.“

Houp ju je privukla u zagrljaj, a Ejveri ih je obe obgrlila.

„Tako sam srećna zbog tebe“, promrmljala je Houp. „Srećna, očarana i uzbuđena isto koliko i ti.“

„Deca će odlepiti kad čuju.“ Ejveri se odmakla. „Je li tako?“

„Jeste. I pošto je Lijam već izjavio da se, ako rodim devojčicu, neće spuštati tako nisko da se igra s njom, mislim da će biti naročito zadovoljan.“

„A kad ti je termin?“, pitala je Houp. „S blizancima je ranije?“

„Malo. Rekli su mi 21. novembra. Dakle, bebe za Dan zahvalnosti umesto za Božić ili Novu godinu.“

Ejveri je začurlikala kao ćurka, i ponovo nasmejala Kler.

„Moraš nam dozvoliti da ti pripremimo dečju sobu“, predložila je Houp. Planiranje joj je bilo u krvi.

„Računam na to. Nemam ništa. Poklonila sam sve stvari za bebe posle Marfija. Nisam mislila da ću se ponovo zaljubiti, ili se ponovo udati, ili rađati još dece.“

„Možemo li napraviti žurku dobrodošlice bebama pre porođaja? Neka sve bude u znaku broja dva“, pitala je Houp. „Ili nešto što dolazi u parovima, dvodelni kompleti. Tako nešto. Radiću na tome. Treba da zakažemo za početak oktobra, čisto da budemo sigurni.“

„Žurka.“ Kler je uzdahnula. „Sve je stvarnije i stvarnije. Moram pozvati roditelje i moram reći devojkama“, dodala je, misleći na prodavačice u knjižari. Ustala je. „Novembarske bebe“, ponovila je. „Trebalo je da izgubim trudničku kilažu do maja i venčanja.“

„O da, udajem se.“ Ejveri je ispružila ruku, diveći se dijamantu koji je zamenio prsten iz aparata za žvake, a koji joj je Oven stavio na prst. Dvaput.

„Udaja, i otvaranje drugog restorana, i pomaganje u planiranju žurke za bebe, i preuređivanje trenutnog momačkog stana u stan za bračni par.“ Houp je bocnula Ejverinu ruku. „Čeka nas mnogo planiranja.“

„Mogu odvojiti malo vremena sutra.“

„Dobro.“ Houp je na trenutak razmislila o svojim obavezama, u glavi rasporedila zadatke, izabrala vreme. „U jedan. Mogu da raščistim obaveze. Možeš li ti tada?“, pitala je Kler. „Mogu da nam napravim mali ručak i nešto ćemo se dogovoriti pre nego što dođu gosti da se prijave.“

„Jedan sat sutra.“ Kler je pomilovala svoj stomak. „Doći ćemo.“

„Doći ću i ja“, obećala je Ejveri. „Ako malo kasnim, znači da smo imali gužvu za ručak. Ali preći ću.“

Houp je izašla s Kler, i još jednom su se zagrlile pre nego što su se razišle. I zamislila je Kler kako saopštava roditeljima srećnu vest. Zamislila je i Ejveri kako šalje poruku Ovenu. I Beketa koji se izvlači s posla da proveri kako je Kler tokom dana, ili se samo iskrade na nekoliko trenutaka da uživa s njom.

Na trenutak je pozelela da i ona ima nekog da pozove ili mu pošalje poruku, ili da mu se iskrade, nekoga da s njim podeli lepu vest.

Umesto toga, otišla je iza hotela i popela se spoljašnjim stepenicama. Popela se do trećeg sprata, osluškujući dok je išla do svog apartmana.